

„Reprimă-ți invidia față de omul excepțional, învață să-l înțelegi și să-l prețuiești.”

- George Călinescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 291

(6766/1331)

25 - 31 ianuarie 2017

Mai bine acolo, ca om cinstit, decât aici, între doi hoți!

Cezar Adonis
Mihalache

Pe s e m n e , „nemțește”, așa i-a dat că e mai bine! Decât cu hoțul în tribună, mai bine tocat mărunț... Și pentru întâia oară, poate chiar are dreptate! Cum să stai cu doi penali în loja unei sărbători naționale? Păi, nu

reproșurile de analiști făcute în numele unui fals naționalism care a devenit marotă consumistă de partid. Pe care, noi, societatea, presa, oamenii de cultură, trebuie să-l recuperăm pentru a nu risca să ne trezim cu un naționalism luat în derâdere, minimalizat în conținutul lui fundamental tocmai de jocurile unor politrucu puși să decridibi-

cilor” români, cei din stradă, din piețe, nu a „divanului”. Și poate că rostirea adusă de consilierii prezidențiali va face, ca punctare a evenimentului, mai mult decât muțenia unei prezențe, nu?! Prin decizia sa, Klaus Iohannis, iese elegant și din plasa întinsă încă de la aflarea rezultatului alegerilor, aceea de a sta alături de doi penali, evită și

„moldovenesc și nici limba moldovenească: dovada cea mai elocventă este poetul Mihai Eminescu. Un român plasarea la Strasbourg, într-o asemenea zi, poate fi și un prilej de a da un anumit mesaj forurilor europene. românești a poeziei eminesciene la fel ca unul din discursul pe care îl va Republica Moldova. Limba susține în cadrul Adunării poetice a lui Mihai Eminescu Parlamentare a Consiliului e înțeleasă și iubită la fel în Europa. România sau Republica Moldova. Un elev de la nemțească ar fi soluția Brașov citește pe Eminescu găsită pentru 24 ianuarie, fără dicționar la fel ca și un aceea de a ieși dintr-un elev din Unghieni din Rep. „calambur roșu” prin de- Moldova. Aberația lui Igor plasarea la Consiliul Eu- Dodon care a pus pe site-ul ropei, ea este o soluție doar președinției Moldovei că pentru acum. Iar lui Klaus limba oficială a statului Iohannis îi va fi destul de e „moldovenească” e o greu ca, până la 1 Decem- aberație istorică, culturală, brie, să găsească acei ași filologică și lingvistică. E un care să-i permită ca la Alba fals ordinar pentru care Igor lulia să stea alături de Dodon va plăti în fața istoriei popor, nu de doi condamnați și a poporului român de la ajuns, și prin votul poporu- est de Prut ca și Voronin.

Numai niște aventuri-eri fără țară și Dumnezeu, fără cultură și sânge românesc de la Chișinău pot susține teoria moldovenistă inventată în anii 1920 de Internaționala bolșevică parașutată la Moscova pe principiul „divide et impera” că există un popor moldovenesc și o limbă moldovenească. Aceste ficțiuni filologice și lingvistice au fost inventate la ordinul lui Lenin și Stalin în anii 1923/1924 odată cu întemeierea RASS Moldovenească a Transnistriei pentru a dezmina poporul român. Ideea această toxică fără nicio bază științifică și culturală a fost promovată în anii 1960 prin academicianul Lazarev la Chișinău de teama ca românii de la est de Prut să nu dorească unirea cu România.

Nu există popor moldovenesc și nici limba moldovenească: dovada cea mai elocventă este poetul Mihai Eminescu. Un român din Sălaj, Gorj sau Caraș-o asemenea zi, poate fi și Severin vibrează și înțelege versurile dulcii limbi mesaj forurilor europene. românești a poeziei eminesciene la fel ca unul din discursul pe care îl va Republica Moldova. Limba susține în cadrul Adunării poetice a lui Mihai Eminescu Parlamentare a Consiliului e înțeleasă și iubită la fel în Europa. România sau Republica Moldova. Un elev de la nemțească ar fi soluția Brașov citește pe Eminescu găsită pentru 24 ianuarie, fără dicționar la fel ca și un aceea de a ieși dintr-un elev din Unghieni din Rep. „calambur roșu” prin de- Moldova. Aberația lui Igor plasarea la Consiliul Eu- Dodon care a pus pe site-ul ropei, ea este o soluție doar președinției Moldovei că pentru acum. Iar lui Klaus limba oficială a statului Iohannis îi va fi destul de e „moldovenească” e o greu ca, până la 1 Decem- aberație istorică, culturală, brie, să găsească acei ași filologică și lingvistică. E un care să-i permită ca la Alba fals ordinar pentru care Igor lulia să stea alături de Dodon va plăti în fața istoriei popor, nu de doi condamnați și a poporului român de la ajuns, și prin votul poporu- est de Prut ca și Voronin.

Chiar și Academia din Moscova consideră că nu există limba moldovenească și doar limba română, la fel și Duma de stat rusă care a recunoscut că teoria moldovenismului istoric a fost o creație sovietică pentru a dezmina poporul român. Numai politrucu mancurți ca Igor Dodon ar putea crede

Nu există limba moldovenească!

Ionuț
Țene

că există limba austriacă diferită de cea germană sau că muntenegreana nu e sârbo-croata! Pe 15 ianuarie îl celebrăm pe Mihai Eminescu care e citit și simțit la fel de românii de pe ambele maluri ale Prutului.

Cum ar traduce Igor Dodon poeziile Luceafărul, Scrisoarea a treia, Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie, Glossă, Floare Albastră sau Dorința în limba moldovenească sau viceversa în limba română? Citesc românii din Republica Moldova cu dicționarul româno-moldovenesc poeziile lui Eminescu.

Teoria limbii moldovenești e o insultă la adresa inteligenței umane și a culturii române promovată de pigmei morali sau cozi de topor din Republica Moldova, dar și de demitizanți sinecuriști de la București.

Mihai Eminescu e dovada vie a unității limbii și culturii române și a poporului român de pe ambele maluri ale Prutului. Granița politică de pe Prut e vremelnică și impusă de interese străine, nu numai de la est, ci dimpotrivă, care nu vor pace și prosperitate în această pate a Europei. Parafrazând pe Nichita Stănescu putem spune că „Limba Română e Patria lui Mihai Eminescu”. Pentru toți românii Mihai Eminescu este „Luceafărul” poeziei românești. La versurile și articolele sale vibrăm toți cei ce vorbim limba română, indiferent că trăim la București, Cluj, Chișinău sau în Diaspora. Mihai Eminescu, acest „voievod stelar” conform poetului Mircea Micu, prin poezia sa genială a fost fondatorul limbii române moderne și e înțeles și iubit de români, mai puțin de câteva cozi de topor, bine stipendiate de fundații străine care promovează demitizarea istoriei sau urât de câțiva rătăciți ideologici care trăiesc la Chișinău crunte și întunecate nostalgii sovietice.

înseamnă să le girezi prezența? Și cum să explici țării că nici nu le poți impune acestora, având următoarele două funcții în stat, să nu stea la tribuna demnitarilor? Mai bine îi lași să se destrăbăleze în puerilismul prezenței. Dar nu îi girezi, nu atât cu prezența ta ca om venit la sărbătoarea românilor, ci mai ales cu imaginea primei instituții în stat...

Desigur, decizia e de neînțeles pentru mulți... Tocmai președintele României să nu fie prezent la sărbătoarea Miciei Unirii? Ba, să aleagă în locul prezenței oficiale pe micul itinerar Iași-Focșani, o deplasare la Strasbourg? Păi, acolo e țara noastră?

Da, la prima strigare, Klaus Iohannis chiar merită să fie hilit, tocat mărunț... Și totuși, contextul creat de alegerea făcută tocmai de țara care va fi prezentă și la Iași, și la Focșani, și la București, o alegere democratică dar care a dus la intrarea în „divanul” țării a doi penali, schimbă radical lucrurile.

Și doar detractorii de serviciu și-ar mai putea justifica „indignarea”, agitația propagandistică și

lizeze valorile naționale.

De aceea, poate pentru întâia oară ar trebui și noi să judecăm „nemțește”... Chiar este o tragedie că, pe 24 ianuarie, Klaus Iohannis nu se va afla la Iași? Pentru că, dacă nu ajungi la celebrările Miciei Uniri nu se cheamă că nu simți românește! Și viceversa, dacă ajungi la Iași ori la Focșani, doar pentru a te prostitua ca politician, nu înseamnă că ai fost brusc miruit cu duhul simțirii de român. Ba, decât să-ți prestezi românismul, în vorbe pe care poate nu le ascultă nimeni, într-una sau două zile pe an, mai bine ți-l dovedești, cu fapte pe măsură, tot restul anului.

Apoi, la aceste festivități, nu merge omul Klaus Iohannis, trăgând după sine imaginea Președenției. Acolo este vorba de prezenta Statului Român prin instituțiile sale fundamentale. Și nu omul contează, ci reprezentarea instituțională.

Așa că, decizia de a-i trimite pe consilierii săi la festivitățile de celebrare, pentru a reprezenta Instituția Prezidențială, este suficientă. În fond, este sărbătoarea noastră a „mi-

● Numai politrucu mancurți ca Igor Dodon ar putea crede

Pelerinaj la Biserica Mihai Eminescu...

Corneliu
Florea

Da, în România, există o biserică căreia i se spune Biserica Mihai Eminescu, este o biserică unică, prin originalitatea și simbolistica picturii interioare, dintre toate bisericile ortodoxe românești, unică printre bisericile creștine ale lumii prin aureolele negre ale îngerilor și sfinților pictați în această biserică.

Biserica Mihai Eminescu se află la Ipotești, lângă casa părintească a lui Mihai Eminescu, unde poetul nostru național a copilărit. Biserica la care toți românii cu simțire și împlinire națională fac pelerinaje repetate, fiindcă simt o stare spirituală deosebită dată de lumina cerească, lumina Creatorului, ce se împletește cu lumina marelui nostru poet, unde spiritualitatea divină se unește cu spiritualitatea genială a lui Mihai Eminescu pe care fiecare dintre cei veniți o simte și trăiește puternic.

Am fost la Memorialul Ipotești – Centrul național de studii Mihai Eminescu împreună cu Latina – îi spun așa pentru că este profesoară de Limbă Latină – care pe drum, fiindu-mi companioană, mi-a vorbit tot timpul cu multă însuflețire, despre Mihai Eminescu, știa totul despre viața, opera și premeditata lui moarte, știa și mi-a recitat în latină, strofe după strofe, din Luceafărul. La Ipotești, am trăit o stare deosebită, o mare bucurie, simțindu-ne mai aproape de Mihai Eminescu ca niciodată până acum, iar Latina într-o stare de euforie m-a uimit și emoționat spunându-mi: „Acum, aici nu simt umbra lui Mihai Eminescu, ci îi simt Lumina Lui” Adevărat.

Înainte de-a se naște Mihai Eminescu, tatăl său căminarul Gheorghe Eminovici, adică un înalt perceptor în administrația moldovenească, a cumpărat pe 4.000 de galbeni, monede valoroase de aur, o moșie la Ipotești, pe care a ridicat o casă nouă, mare și înaltă, pe vechea fundație a unui fost conac boieresc. În jurul casei s-au înșirat toate acareturile unei gospodării prospere. Au săpat o fântâna și Raluca lurașcu, mama lui Mihai Eminescu, din dota ei primită la căsătorie a cumpărat cu 250 de galbeni o biserică din lemn pe care au așezat-o pe culmea largii

curți boierești. Gheorghe Eminovici a adus un preot pe care-l plătea pentru serviciile lui duhovnicești. Nu a fost un locaș de rugăciune numai al Familiei Eminovici ci și a sătenilor din Ipotești, ceea ce era o comportare adânc creștinească: Dacă în fața lui Dumnezeu suntem deopotrivă, așa trebuie să fim și noi între noi pe pământ.

Aici, la Ipotești, Familia Eminovici a trăit treizeci de ani, copiii s-au școlit și s-au răsfirat, Raluca s-a ostenit până a murit, Gheorghe Eminovici

spectat documentele originale, la cererea eminescologilor casa a fost demolată în 1979 – an al epocii de aur - și reconstruită în cele mai amănunțite detalii ale autenticității, devenind Casa memorială Mihai Eminescu, aieva decorată și mobilată cu piese originale specifice Secolului XIX-lea moldovenească. Vizitând-o fiecare are o reacție și stare personală. E simplă, spațioasă și are o lumină aparte, lumină eminesciană cum o simte, percepe Latina, care privește îndelungat totul,

sfinților să fie pictate în negru în semn de doliu etern după Mihai Eminescu. Au fost discuții contradictorii, furtunoase ce s-au izbit de intransigența marelui cărturar și până la urma toți au acceptat ideea aceasta de doliu original, îndrăzneală până la cer a marelui nostru patriot cărturar. Astfel, pentru prima dată, în biserică creștină din întreaga lume au apărut aure în doliu. Nicolae Iorga a îndrăznit și a mers atât de departe, cu simțirea și pietatea sa față de Mihai Eminescu, încât și-

spre Biserica Mihai Eminescu din surse periferice, pentru că sursele centrale, cu o puternică mass-medie, sunt la dispoziția lui Patapievici care "l-a băgat în debara pe Mihai Eminescu" susținând că numai așa putem intra în UE. Andrei Pleșu care l-a pus în dileme pe Mihai Eminescu, iar Liiceanu și a alți epigoni de teapa primilor doi îl desconsideră până denigrare pe poetul nostru național. Aflând acestea și citind altele, am dorit să merg la Ipotești, să văd Biserica Mihai Eminescu în care sfinții au aureole negre în semn de doliu etern poetului nostru național. În paranteză, subliniez că toți românii, care nu au de ce să le fie rușine că sunt români, ar trebui să facă un pelerinaj la această biserică, să vadă și să mediteze, să aprindă o luminare. Nu poți să te simți roman cu adevărat dacă nu ai făcut un pelerinaj, măcar odată în viață, la Biserica Mihai Eminescu.

Biserica e zveltă, în stil ștefanian, din piatră cu brăuri de cărămidă roșie și are sub cornișă o friză, cum spun arhitecții, acelei bande circulare pe care se încrustează diferite simboluri sau heraldice. Aici, friză este decorată cu stemele județului Botoșani, a Moldovei și a României Întregite. Ușa bisericii era deschisă și am avut șansa ca paracliserul bisericii, pălimarul cum se spune în partea locului, să fie în biserică și plin de bunăvoință și cunoștințe să ne spună multe despre biserică și pictura ei. Aparent, pictura este una obișnuită, biserică ortodoxă cu excepția aureolelor negre ale sfinților, ce contrastează puternic cu tot ce am văzut până acum. Izbește, șochează, dar îndată ce afli explicația rămâi impresionat și accepți, considerând ideea lui Nicolae Iorga foarte inspirată depășind în intensitate emotivă toate necrologurile la un loc. Trebuie văzute de toată românimea. Iar urmele gloanțelor rusești în picturile din mănăstire, e bine că au fost lăsate să se vadă și să se știe, că pe aici a trecut năvălitori comuniști în Secolul XX, care ne-au jefuit, asuprit și ne-au distrus firea noastră românească.

Ne-am spus gândurile în fața altarului lui Dumnezeu și am aprins luminări.

îmbătrânind a făcut greșeli și a trebuit să vândă moșia, pe care a cumpărat-o unu, Papadopol. Casa a rămas goală, doar în spatele bisericii de lemn au mai rămas patru morminte: al Ralucai și al lui Gheorghe Eminovici, și ale doi dintre copiii lor, Nicolae și Iorgu. Liniștea s-a așezat și a transformat Casa Eminoviciilor în paragină. Și paragina în ruina casei, în timp ce bălăriile și tufișurile au acoperit mormintele părinților și fraților lui Mihai Eminescu. În deceniul trei, al Secolului XX, proprietarii moșiei, ce își făcuseră o altă casă mare, moldovenească în aceeași curte, au hotărât să demoleze casa Eminoviciilor până în temelii. Și așa au făcut, ceea ce a ridicat un val de indignare și proteste în România Întregită, declanșat de studențimea botoșăneană. În această situație proprietara moșiei, Maria D. Papadopol, printr-un act scris a donat locul Casei Eminovici administrației botoșănene cu condiția expresă ca pe același loc să fie ridicată o casă identică, ce să devină muzeu Mihai Eminescu. Au ridicat o casa asemănătoare, la rezeală și ieftină, ce a devenit primul muzeu. Pentru că nu a re-

întreabă și întreabă, atinge și fotografiază pentru că "am să-mi fac un album special"

În același deceniu, mai exact în 1928, inegalabilul nostru om de istorie și cultură românească al Secolului XX, Nicolae Iorga, împreună cu scriitorul Cezar Petrescu au hotărât să ridice o nouă biserică, din piatră și cărămidă, prin subscripție publică, în locul vechii biserici de lemn ce dădea semne marcate de bătrânețe. Până la urmă, au considerat-o ca pe o prețioasă relicvă istorică, au renovat-o temeinic iar lângă ea au construit biserică nouă din piatră și cărămidă, în stil ștefanian, stil moldovenesc bisericesc, o continuare, prelucrată, a ctitoriilor lui Ștefan Cel Mare. Pe lângă subscripțiile în bani, oamenii satelor din jur au cărat piatra bisericii cu carele lor cu boi. Biserica a fost sfințită în 15 Iunie 1939, cu prilejul comemorării a 50 de ani de la moartea lui Mihai Eminescu. Biserica a primit hramul Sfinții Voivozi, dar este cunoscută și prețuită drept Biserica Mihai Eminescu.

Nicolae Iorga a angajat și pictorul noii biserici, pe Petru Remus Troteanu, căruia i-a cerut ca aureolele

a depășit toți contemporanii. Păcat ca prea puțini români merg, cu faptele, pe urmele lui. Azi, după Decembrie 1989, cultura românească se află în epoca de aur a epigonilor, pe mâna a peste douăzeci de miniștri efemeri ai culturii, ce au lăsat în urma lor doar praful de pe tobă, cu excepția unui veterinar ungar, care a făcut totul pentru cultura lor, măcelărind după bunul lui plac, investițiile în cultura românească.

Și a urmat marea nenorocire a României, cea mai cruntă năvălire barbară din istoria țării noastre, năvălirea sovietică din 1944, căreia nu i-a scăpat nici Ipoteștiul, nici Biserica Mihai Eminescu. O bandă de militari sovietici, îndrumați de binevoitori, au intrat în biserică, au vandalizat-o, după care au început să tragă cu armele în sfinți, în candela deasupra ușii împărătești a altarului și portretul regelui Carol al Doilea, care, după părerea multora, căroră mă aliniez, nu-și avea locul sub același acoperiș sfânt cu Mihai Eminescu. Apoi ușa bisericii a fost închisă pentru mult timp pentru a nu se afla despre încă o vandalizare de-a "eliberatorilor".

Târziu, am aflat de-

„Legile țării nu interzic nimănui să fie imbecil!” (Grigore Moisil)

Ion
Măldărescu

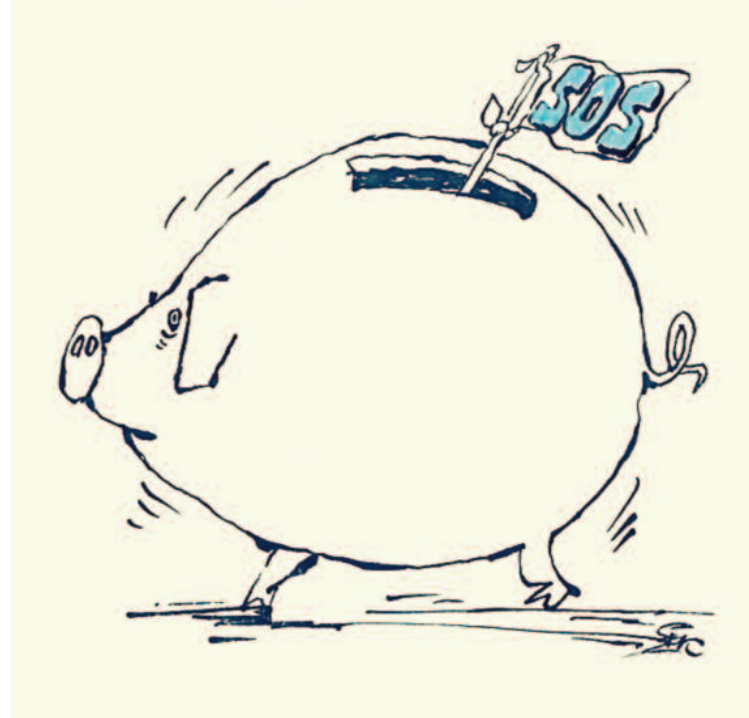
Se pare că în ultimele decenii, ultima lună a anului nu a purtat noroc românilor. Haosul, sforăriile politicianiste și furăciunile de nivel înalt asaltează puținele bune intenții ale unora de a îndrepta ceea ce se mai poate, iar cetățeanul român, aflat la intersecție de drumuri nu prea mai știe pe care trotuar să circule. „Europenizați” de categoria a doua cum suntem socotiți, ne deplasăm buimaci, în marș forțat, pe o cărare paralelă drumului bun, fiindcă mulți dintre cei ce populează Grădina Maicii Domnului sunt duși cu pluta!

Corupții de stat, „penalii” cum îi numește pitoresc și oficial președintele țării, de la el la guvernanti și cei mai mulți dintre incurabilii leneși „aleși ai neamului” trag spuza doar pe turta lor. Nici în cot nu-i doare de ceea ce se întâmplă cu cei ce i-au votat, facilitându-le urcușul spre fotoliile profitabile. Pentru ei, doar spectacolul, remizele nedrepte și cirul politicianist de la finele lui 2016 continuă și în ianuarie al celuilalt vâleat, în același ton cu harababura decembristă: sete de putere, injustiție, trădări de țară, jocuri periculoase de culise, orgolii, crime, ambiții, interese, profituri uriașe, – nu pentru țară -, ci pentru cei, „aleși” sau „numiți”. Praful aruncat în ochii „pros-

Ionuț
Tene

În România noastră „europeană” un polițist este împușcat în secția de poliție de către mafia lemnului sau braconieri. Recentele dezvăluiri ale fostului deputat Sebastian Ghiță deosebit de grave, opinia publică le bănuia, dar acum avem și dovezi evidente despre un sistem al „statului mafiot”, așa cum îl denumește fostul președinte Traian Băsescu, care l-a creat și i-a fost tartor zece ani de președinție, folosindu-se de el, fără să gândească că îi poate cădea chiar el însuși

timii”, ceva mărunțiș aruncat în buzunarele lor și cele câteva mizilicuri și „programele pentru țară”, nu-i fac pe Președintele României sau pe guvernanti (oricare ar fi ei) nici mai patrioți, nici mai iubitori ai interesului național, nici mai deștepti sau mai competenți. Conștienți că au pus mâna pe volan, îl parafrazează pe Lăpușneanu și nu se mai feresc să spună cu voce tare: dacă voi nu ne vreți, noi ne vrem! „Celorlalți”,

opozanților perdanți cu buza umflată și fără instrumentele de stors parale, le-a rămas doar lătratul de dincolo de uluci, iar cărcotașii trâncănesc pe unde pot.

Pe la începutul deceniului al nouălea al veacului trecut, un „scârțascârța pe hârtie” – cum glăsuia Nea’ Iancu -, de-

De la statul de drept la statul mafiot...

victimă. În România membră UE, procurori ca Negulescu, grație unor puteri necontrolate obținute, amenință oamenii cu pușcăriile doar pentru că așa vor „mușchii lor”?!

Se fac dosare pentru mogulii de presă dacă cumva au fost atinse interese de la vârful binomului SRI-DNA? Se vorbește despre genți pline cu bani învârtiți de șefii acestei oculte secrete care conduc discreționar România? În interesul cui? Se realizează aceste abuzuri, pentru prosperitatea proprie și pentru cei care îi susțin. Aflăm că un premier al României e șantajat că a vrut să facă o autostradă: Comarnic – Brașov, care să străbată Munții Carpați la o sută de ani de la unire, dar interese ale unor generali secreți au oprit proiectul pentru că trebuia construită o autostradă, conform intereselor marilor puteri străine și a multinaționalelor din țara noastră într-o perioadă sine die?

Oameni nevinovați

clara ritos și (credea el) inteligent: „M-am saturat de România!”. La o distanță de aproape două decenii, buimăcit poate de gerul Bobotezei, taman în ziua de 6 ianuarie a anului în care am intrat (cu stângul?!), ilustrul anal-ist în discuție a mai scos un șirag de perle de... oaie. De această dată, a procedat ușor diferit decât prima dată. Ucenicul nedeclarat al învățămintelor lui Machiavelli, al celor trei „escu” și al marelui Mut a croșetat, după procedura

bunicii: „unul pe față, unul pe dos”, adică, în spatele fiecărui adevăr a pus cantitatea supradimensionată de venin viperin. Bietul S.G. (de la Sucă a lu’ Gogomanu’) nu s-a mai putut abține, a deschis focul cu „Katiușa” asupra „cărutei de la Caracal”, nou instalată la pupitrul de comandă național, pentru cele încă

sunt băgați la pușcărie, fabricându-se dosare politice, iar aceștia devin victime câștigând la CEDO despăgubiri uriașe, plătite tot din banii românilor pentru că abuzurile juridice ale binomului au fost dezvoltate de justiția internațională (vezi cazul Mircea Gutău). În urma recentelor dezvăluiri din presă putem spune că România nu mai este un stat de drept, ci o unitate militară confiscată de interesele unui grup organizat de militari care conduc despotice și discreționar țara în interes personal și a celor care îi susțin: guvernele unor mari puteri occidentale și Bruxellesul. România are un deficit de democrație, care ne apropie structural de țările africane, diktaturile militare sud-americane și bananiere, iar față de abuzurile juridice din țara noastră Belarusul lui Lukașenko sau Rusia lui Putin ar putea părea democrații veritabile! Ciudat este că „tinerii liberi și

nefăcute, de fapt, pentru că există și ar putea desconfira „găurile negre” ale „guvernului meu”.

Ce-i drept, căruța este doar o improvizație de scos castane. Sucă a aruncat câteva grenade fumigene, apoi și-a catapultat veninul rău mirositor peste „tremolo-ul naționalist preexistent în rândul partidelor de guvernământ și zgândărit de apropierea împlinirii celor o sută de ani de la 1918” – afirmația îi aparține. După cum slovăluiește Sucă, acel 1918 „naționalist” n-a însemnat și nu înseamnă nimic pentru tâlbul pe care-l are pus deasupra gâtului. El este în serviciul oricui, mai puțin al Țării și al Neamului Românesc, iar ca lătrău de serviciu, emite semnale de alertă cu grad de cod roșu de avarie: „Patriotism gureș, erecții identitare, celebrări ale suferinței milenare, dușmani de serviciu – nu educație, nu autostrăzi, nu spitale. Suntem Grrrădina Maicii Domnului, suntem poporrrul primordial, nimic n-ar fi de n-ar fi fost românii – dar înainte să plesnească mândria-n noi, ar trebui să știm că toți marii nemernici ai lumii (reper autobiografic – n.a.) pe asta au mizat”.

Sucă anal-istul se încurcă în propriile elucubrații, de parcă, orice cetățean al României, care a trăit măcar sub ultimele două regimuri, adică înainte și după 1989, nu poate face singur comparații, fără a avea sau a-i fi necesare înalte studii în economie! În

frumoși” ies de fiecare dată în stradă la proteste pentru agenda publică impusă de binom, nu de către interesele cetățenilor și ale României, fapt ce-mi aduce aminte de IL Caragiale și conu’ Leonida despre „revoluțiunea cu voie de la poliție”. „Tinerii liberi și frumoși” nu primesc ordinul pe unitate să protesteze față de abuzurile juridice ale unor procurori DNA și față de deficitul de democrație? Această putere discreționară obținută de binom și de un grup sectar din serviciile secrete române, nu ar fi fost posibilă fără sprijinul aliaților României din UE și NATO.

Medalierea unor ofițeri superiori și șefi de procuratură de către ambasadele unor mari puteri occidentale a fost răsplata unor servicii care nu au legătură cu interesul național și cu suveranitatea națională, ci cu subordonarea economiei și societății românești către interese ale unor capitale de super-puteri, ca Washington,

șiragul perlelor de oaie, Sucă, mai ceva ca previziunile Babei Vanga, analizează, auto-iluzionându-se ironic și „superior”: „spre deliciul sărăcimii obișnuite cu legenda că Ceaușescu era patriot și nu știa, săracu’, cum rabdă românii de foame; curva aia de nevestă-sa era scorpia”. După cum se vede, asemenea unui psihopat scăpat de la așezământul pentru deranjații la mansardă, anal-istul Sucă trage „din orice poziție”, în orice mișcă. De fapt, doar aparent în orice. Într-o direcție trage cu cartușe, „dum-dum”, iar în cealaltă, pentru derutarea inamicului, folosește gloanțe „oarbe”. Apropo de „Grrrădină”, (ne)stimabilul uită că prin părțile de țară pe care el și ai lui le-ar dori rupte de România, clanurile „rrr” au pus stăpânire pe orașul de pe Bega, iar el a privit nepăsător... Asta nu se pune, crede el. Nu-mi rămâne decât să-i adresez – retoric – propria-i întrebare: „Pe ce te bazezi, monșer?” când afirmi că „în țara asta nu mai știi dacă Dumnezeu are stele în jurul lui sau epoleți...?”. Eu cred că doar arunci cu ouă clocite, ca de fiecare dată, și nu faci nimic pentru țara ta, ceea ce mă obligă să iau poziția de drepti în fața zicerii lui Grigore Moisil: „Legile țării nu interzic nimănui să fie imbecil!”.

Londra, Paris sau Berlin. Nu se fac autostrăzi ca să cumpărăm armament de la americani? Poporul român și-a pierdut suveranitatea. Asistăm zilele acestea la eșecul sistemului juridic românesc confiscat de către un grup restrâns de ofițeri și procurori, la prăbușirea democrației românești, controlată de ambasadele aliaților din NATO și UE și la predarea economiei naționale către interesele Bruxellului? Acest Leviathan juridic controlat de ambasadele străine confirmă eșecul României ca țară democrată și ca stat membru în UE. Unii au uitat pentru beneficii personale că jurământul militar este doar pentru România și interesele poporului român, nu pentru a satisface obiectivele politico-economice ale unor ambasade străine și corporații transnaționale. Încălcarea jurământului se cheamă trădare de țară!

Clasa zero PSD...

Cezar Adonis
Mihalache

Greșeala „dirigintelui” Iohannis a fost aceea de a intra la ora clasei zero PSD(ALDE) înainte de „clopoțel”! Și nu i-a prins în flagrant, meșterind la pozna ce au poftit, pe cei 28 de elevi problemă. Dar asta doar pentru că nu a vrut! Astfel, excesul de zel dat de „ADHD”-ul clasei-problemă, pus în slujba a fel și fel de personaje aflate deja în proces de... corecție, nu a mai fost dovedit, rămânând doar la nivel de bârfă de coridor. Dar asta nu înseamnă că nu a existat...

Desigur, dacă „dirigintele” de la Cotroceni ar fi intrat după începerea „orei”, altul ar fi fost rezultatul! Căci era de ajuns să răsfoiască în direct „catalogul” ordinii de strigare, putând găsi acolo ceea ce știa că a fost meșterit pe post de scutiri de partid și clan. Adevărurile de grațiere. Dar tãmbãlãul ar fi fost mult prea mare, iar o astfel de dovedire a activității de clasă în stilul și interesele haimanalelor de cartier (rezidențial, e drept!) ar fi trebuit să ducă la

Valentina
Constantinescu

În ultimul timp, din dorința de a fi cât mai interesanți, tot mai mulți Români folosesc câteva expresii, devenite stereotipe. Dacă acestea se pot admite la oamenii obișnuiți, nu sunt de înțeles la politicieni, la unii invitați ai diverselor talk-show-uri TV, dar mai ales la jurnaliști. Am observat pe toate posturile TV, la mulți jurnaliști, câteva sintagme devenite adevărate ticuri verbale care - efectiv - sună atât de urât. Dacă am mai scăpat de acel ca și... ca și profesor, ca și activitate, etc. Sau de neîntrebuintărea acuzativului: „...„situația care am văzut-o...” în loc de situația pe care am văzut-o... Acum, au apărut altele... Nu se poate înțelege rostul unei repetări extrem de supărătoare, întâlnită la mulți jurnaliști, de la mai multe posturi de televiziune.

De foarte multe ori, am auzit, într-o singură emisiune: Și așa mai departe... fără să fie vorba de o enumerare de cel puțin două cuvinte. De abia se începe o propoziție și rapid apare:

desființarea școlii ajutoare de la guvern. Or, cum nu există normative de exmatriculare pentru astfel de situații s-ar fi ajuns într-un punct mort. Cu un guvern decredibilizat total dar aflat în drepturile sale legitime de a se întruni pe mai departe.

Ceea ce era de dovedit s-a dovedit, însă... Faptul că încrederea pe

Prezumția de vinovăție, în croirea de acte în interes și folos personal și de clică... Din păcate, președintele nu va putea fi prezent la fiecare ședință a guvernului, pentru a avea minima garanție că nu se vor insera noi și noi astfel de pocinoguri de catalog guvernamental, iar semnele de întrebare, tot mai legitime, nu vor putea fi

notele de cancelarie ale Consiliului Magistraturii constituind drumul, este adevărat un pic mai ocolit, spre aceeași linie roșie de dezincriminare și reutilizare „profesională” a aceluiași personaje vizate inițial), nu este greu de imaginat ce vor face, singuri, de capul lor, cei 28 de miniștri ai acestui executiv aproape penal.

Bănescu, scenariul ar fi fost completat cu întrebarea-capcană: Ce avem noi aici?! Urmată de un întreg dialog public reclamat de penalii de partid ca proces de intenție.

Klaus Iohannis nu ar presta însă niciodată un asemenea rol. Pentru că nu îi iese. Iar șansa de a tăvăli public executivul a fost epuizată. Cabinetul Grindeanu (alde Dragnea!) nu se va mai lăsa prins pe picior greșit! Și nu este vorba că executivul își va întări paza la intrare, iar la următoarea descălecare surpriză a președintelui îl va ține pe acesta la ghereta paznicului până își vor strânge nefăcutele de prin mapele lor ordinare, ci este de așteptat ca penalii partidului să impună câteva reguli interne guvernului, iar prezidarea ședințelor de guvern de către președinte, în acord cu Constituția României, să se facă după un cadru de „mică publicitate”.

care o putem avea în acest guvern este de nivelul clasei de competențe la care se află. Zero. Și va fi nevoie de multă abilitate în comunicare pentru a se debarasa, ședință de ședință, de tichia ce va atârna de acum înainte de fiecare dintre cei 28 de miniștri complici.

evitate. Căci, dacă în prezența „dirigintelui”, clasa zero a guvernului a extras totuși „adeverințele” din catalog, dar numai pentru a pune pe tapet o adevărată „curiculă” parlamentară de grațiere, la care șeful statului va deveni simplu spectator (legitimarea acestuia cu

Admirabilă dară vizita surpriză a „dirigintelui” Iohannis! Este însă clar că a fost pentru prima și ultima oară când a putut face asta. Iar dovedirea aplecării spre fapte penale a clasei zero PSD-ALDE a fost irosită. Sigur, dacă în rolul „dirigintelui” ar fi fost Traian

Cod roșu de salvare a limbii române!

Și așa mai departe... După alte câteva cuvinte se continuă în același mod, repetându-se supărător: Și așa mai departe... (culmea, am auzit aceasta expresie și la un academician sau la unii jurnaliști cu mare

să nu fie rău”, „pe repede înainte”, „în secunda doi”, „prioritatea zero”. După o emisiune în care, să zicem, le-a scăpat o formulare nepermisă să nu existe un coleg care să atragă atenția? Dar, șefii de emisi-

falsei afirmări și al impunerii de modele forțate, apelând la impulsurile viscerale ale maselor, rău educate – mai ales după 27 de ani de democrație special, expres „rău înțeleasă”. Total, fals! Rezultatul este exact invers.

cum și când să „îi ia maiul” câte unuia.

Ar trebui o convenție înainte de emisiune, dat fiind că există îndemnul imperativ al regizorului de platou care cere pauza de publicitate. Un semn discret al moderatorului cu bun simț, către interlocutorul cu bun simț, l-ar îndemna pe acesta să se adune și să scurteze sau să accelereze debitul verbal... Altfel, cum să li se ceară invitaților să nu se întrerupă și să se vorbească civilizată? Mai mult, se „educă” masele de simpli cetățeni ca „așa se discută”, trebuie să „te afirmi”. Am văzut și am auzit destui moderatori care chiar cred ca asta înseamnă... „dialog”!

NU! DIALOG înseamnă - înainte de orice - să ascuți politicos, în spirit academic, întregul discurs al interlocutorului - în definițiile de mai sus. De aici până la încăierări pe stradă și în trafic nu mai este mult... Ceea ce se vede, de 27 de ani.

experiență în mass-media)

Mulți jurnaliști folosesc după fiecare două, trei cuvinte un DA? Se relatează o situație și apariția unui „DA?” după fiecare propoziție care nu spune absolut nimic... „Vine... X și nu are nici o probă, DA?” La fel de supărătoare sunt și expresiile repetate de către „marii” noștri jurnaliști, angajați ai televiziunilor române: „să fie bine,

uni, departamente chiar nu au observat? La acestea să adăugăm un obicei foarte rău - prin efectele colaterale din mentalul colectiv al populației - al unor jurnaliști care întrerup interlocutorul când este în mijlocul unui „discurs”. Se, dorește, probabil, să se creeze impresia unui jurnalist frenetic, precum câteva modele străine și acelea cam destul de prea mult umflate cu pompa

Un discurs, o părere, ar trebui să fie exprimate clar, elaborate în gând, pe puncte înlănțuite logic, apoi lăsate să se desfășoare de către moderator. Pentru aceasta ar trebui o dublă selecție. Selecția invitaților capabili să se exprime ordonat, clar și concis. Selecția moderatorilor cu bun simț și educație care să „simtă” cursul discuției și să știe